

[Poul Hartling.]

kenland, det drejede sig om — at en normalisering ikke behøver at forudsætte ændringer i de interne forhold i vedkommende land. En diplomatisk anerkendelse eller optagelse af normale diplomatiske forbindelser er ikke udtryk for nogen moralsk-politisk stillingtagen til det pågældende styres karakter eller kvalitet. Jeg sagde videre — jeg citerer fra Folketingstidende 1967-68, 2. samling, sp. 451, det var den 28. februar 1968:

„Hvis de nordiske lande genopretter normale forbindelser med det græske styre, betyder det ikke, at vore lande derved godkender dette styre eller udtaler nogen vurdering af det.“

Dette er aldeles nøjagtig den samme tankegang, som udenrigsministeren nu giver udtryk for. Men dengang var det jo en udenrigsminister fra venstre, som sagde det, og derfor — eller i hvert fald var det en kendsgerning, at socialdemokratiet havde en anden opfattelse. Dengang var socialdemokratiet i opposition, og da skyede man ingen midler for at mistænkeliggøre VKR-regeringen. Folketingsmedlem hr. Niels Matthiasen, den nuværende kulturminister, sagde dengang, at det var et slag i ansigtet på frihedsbevægelserne, hvis man ville normalisere de diplomatiske forbindelser med den græske militærjunta.

Jeg understreger, at Danmark som demokratisk land må tage skarpt afstand fra det diktatur, der udfolder sig i Grækenland. Presse censur og tortur og andre krænkelser af menneskerettighederne kan vi aldrig godkende og vil vi protestere imod. Skiftende danske regeringer har i Europarådet og på anden måde protesteret imod disse krænkelser. Jeg må måske have lov at sige, at ingen dansk regering og ingen dansk udenrigsminister har gjort det så skarpt og så tydeligt, som vi gjorde det i perioden 1968-71. Men jeg har lige så klart hævdet, at diplomatiske forbindelser var en anden sag, hvad enten det er forbindelse med Vietnam eller Korea eller DDR eller Grækenland. Hvad enten det er et kommunistisk eller et højredrejet styre og diktatur, det gælder, kan vi oprette diplomatiske forbindelser, når tiden er inde, når det er i dansk interesse, og når i øvrigt de folkeretlige betingelser er til stede.

En sådan diplomatisk forbindelse giver os en mulighed for en bedre betjening af danske statsborgere, en bedre sikring af Danmarks interesser, en mulighed for at repræsentere også danske handelsinteresser og en mulighed for at fremføre danske synspunkter. Derimod kan man ikke ved etablering af diplomatiske forbindelser eller ved suspension af forbindelser forsøge at give andre landes styreform karakter. Det må være et mål for dansk udenrigspolitik, at vi optræder korrekt over for andre stater.

Jeg siger igen, at det betyder ikke, at vi ikke skal give udtryk for vore synspunkter, det har vi også rigelig lejlighed til. Vi er et åbent samfund med fri presse og fuldstændig fri meningsdannelse. Det må være en opgave for udenrigsministeren at hjælpe med at skaffe os et så nøjagtigt og så pålideligt fundament som muligt for dansk meningsdannelse om udenrigspolitiske spørgsmål og derefter også en opgave for regeringen og for ham at give udtryk for den danske holdning.

Der er som nævnt ikke stor afstand mellem venstre og regeringen i disse spørgsmål, og der er ikke mange sætninger i ministerens redegørelse i dag, som den forrige udenrigsminister ikke har sagt eller kunne have sagt.

Også i De Forenede Nationer har vi lejlighed til at fremføre vore synspunkter. Det er vel en af FN's hovedopgaver at være et sådant internationalt forum, hvor vi kan bringe vore meninger til torvs. I venstre er vi tilhængere af at styrke FN's rolle, når det kan ske på realistisk vis og ikke bare med ord. Vi har også i Danmark loyalt overholdt alle FN's vedtagelser, og vi har støttet FN's foretagender, både dem, der sigtede til fredens bevarelse, og dem, der sigtede på udviklingshjælp, på forbedring af miljøet eller på hjælp til flygtninge eller andre nødstedte. Men vi skal ikke i en slags FN-idealisme fjerne os fra realiteterne. Danmarks sikkerhed beror på vor egen indsats og på vort medlemskab af NATO. Den kan ikke varetages af FN.

Når medlemsstaterne, især de store, er enige, kan FN virke også med den nuværende pagt, som man ikke kan lave om på i virkeligheden. Men den enighed imellem de store lande er ikke det almindeligste, og så længe modsætningerne er så store, som de faktisk er, må hvert land sikre sig sammen